

Του **Μωυσή Λίτση**

Ήρθε λοιπόν και ο καιρός της Γαλλίας για όσους είχαν αυταπάτες ότι η οικονομική κρίση που μαστίζει την ευρωζώνη και την ΕΕ θα περιοριζόταν εντός των τειχών του «ανεπρόκοπου» νότου.

Η Γαλλία του Ολάντ η οποία υποτίθεται θα έκανε τη... διαφορά και θα προωθούσε ένα διαφορετικό μείγμα πολιτικής με στόχο την ανάπτυξη στην Ευρώπη, είναι η πρώτη χώρα του ευρωπαϊκού βορρά που ακολουθεί μέτρα τύπου... Ελλάδας. Ο νέος Γάλλος πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλ, θεωρούμενος εκ των βασικών εκπροσώπων της δεξιάς πτέρυγας στο κυβερνών σοσιαλιστικό κόμμα-το 2009 είχε ζητήσει να αφαιρεθεί η λέξη «σοσιαλιστικό» από το όνομα-ο οποίος ανέλαβε τα ηνία μετά την πρόσφατη πανωλεθρία στις τοπικές εκλογές του σοσιαλιστικού κόμματος και την ενίσχυση του ακροδεξιού Εθνικού Μετώπου της Μαρίν Λεπέν, ανακοίνωσε προ ημερών σειρά μέτρων που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από όσα οι Ευρωπαίοι δανειστές επέβαλλαν στη χώρα μας και τις άλλες υπερχρεωμένες χώρες του ευρωπαϊκού νότου.

Όπως και στον ευρωπαϊκό νότο το επιχείρημα για τη λήψη δραστικών μέτρων λιτότητας που πλήττουν την πλειονότητα του γαλλικού λαού, είναι η απώλεια ανταγωνιστικότητας έναντι της Γερμανίας-βασικού ανταγωνιστή των γαλλικών επιχειρήσεων στην ΕΕ-και η αύξηση του κόστους δανεισμού, καθώς οι περιώνυμοι **οίκοι αξιολόγησης** είχαν αρχίσει το έργο τους πριν την εκλογή Ολάντ τον Μάιο του 2012

Περικοπές 50 δισ. ευρώ

Τα μέτρα που ανακοίνωσε ο πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλ περιλαμβάνουν την περικοπή των δημοσίων δαπανών κατά 50 δισ. ευρώ στον προϋπολογισμό για το 2015-2017, στα πλαίσια του λεγόμενου Συμφώνου Υπευθυνότητας που προβλέπει μείωση κατά 30 δισ. ευρώ του εργατικού κόστους. Οι περικοπές που ανακοίνωσε ο Βαλ αφορούν τη μείωση κατά 18 δισ.

ευρώ των δαπανών της κεντρικής κυβέρνησης και 11 δισ. ευρώ των δαπανών των τοπικών αρχών. Τα υπόλοιπα 21 δισ. ευρώ θα προέλθουν από τις περικοπές στα κοινωνικά επιδόματα και την υγεία. Υποσχέθηκε επίσης φοροαπαλλαγές ύψους 10 δισ. ευρώ για τις επιχειρήσεις. Για την εξοικονόμηση όλων αυτών των δισεκατομμυρίων ευρώ, θα υπάρξει πάγωμα στους μισθούς των 5 εκατ. δημοσίων υπαλλήλων, μέτρο για το οποίο είχαν ήδη εκφραστεί έντονες αντιδράσεις από τα συνδικάτα πριν ακόμη αναλάβει η κυβέρνηση Βαλ. Τα επιδόματα για τη στήριξη των νέων και των μακροχρόνια ανέργων, καθώς και οι συντάξεις και τα οικογενειακά επιδόματα παγώνουν και αυτά.

Στον τομέα της υγείας ο Βαλ ζήτησε τη δόξα του... Άδωνη και αποφάσισε να χρηματοδοτήσει τις περικοπές στην υγεία με τη χρήση περισσότερων γεννόσημων φαρμάκων και τον περιορισμό του χρόνου παραμονής στα νοσοκομεία.

Οι εκπρόσωποι των επιχειρηματιών πίεζαν εδώ και καιρό να ακολουθήσει η Γαλλία το δρόμο της «γερμανικής αρετής», περιορίζοντας τις όποιες κοινωνικές κατακτήσεις, με βασικό στόχο την κατάργηση του κατώτατου βασικού μισθού.

Ήδη το Νοέμβριο του 2012 ο βιομήχανος Λουί Γκαλουά, πρώην πρόεδρος του κολοσσού της αεροναυπηγικής Airbus είχε μιλήσει για την ανάγκη «θεραπείας σοκ» προκειμένου να ανακτήσει η γαλλική οικονομία τη χαμένη της ανταγωνιστικότητα. Ο όρος «θεραπεία σοκ» επινοήθηκε από τον Αμερικανό νομπελίστα οικονομολόγο και γκουρού του νεοφιλελευθερισμού, Μίλτον Φρίντμαν. Το πρώτο δείγμα μέτρων «θεραπείας σοκ» ήταν η Χιλή του δικτάτορα Πινοσέτ το 1975 ενώ ο όρος χρησιμοποιήθηκε επίσης για πολλές από τις μεταρρυθμίσεις μετάβασης στην «οικονομία της αγοράς», που υιοθετήθηκαν από τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ (Πολωνία) αμέσως μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού».

Προσωρινός μισθός...

Κάνοντας πιο λιανά... τα όσα οι εκπρόσωποι των μεγάλων γαλλικών επιχειρήσεων εδώ και καιρό ζητούσαν, ο επικεφαλής της γαλλικής ένωσης εργοδοτών Medef Πιέρ Γκατάζ, ζήτησε τη δημιουργία ενός «προσωρινού κατώτατου μισθού». Ενός μισθού που θα είναι μικρότερος του κατώτατου μισθού και ο οποίος θα δίνεται «στους νέους ή όποιον δεν μπορεί να βρει δουλειά». «Είναι καλύτερα να εργάζεσαι σε μια επιχείρηση η οποία πληρώνει λίγο κάτω από τον κατώτατο μισθό, με ένα προσωρινό και μεταβατικό τρόπο, από το να παραμένεις άνεργος», δήλωσε χαρακτηριστικά.

Επαίνεσε μάλιστα την πρόταση του Πασκάλ Λαμί, μέλους του σοσιαλιστικού κόμματος και πρώην προέδρου του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, για δημιουργία «μικρών θέσεων εργασίας» με αποδοχές μικρότερες του κατώτατου μισθού. **Ένα μέτρο που εφαρμόζεται ήδη**

στην Γερμανία από την εποχή της Ατζέντας 2010 και του νόμου Hartz IV, επί κυβέρνησης του σοσιαλδημοκράτη Γκέρχαρντ Σρέντερ.

Την ίδια στιγμή που ο Γάλλος εργαζόμενος, όπως παλαιότερα ο Γερμανός ή την εποχή του μνημονίου ο Έλληνας, καλείται να εργαστεί με λιγότερα κάτω και από τον κατώτατο βασικό μισθό, η κυβέρνηση Βαλ δίνει στις επιχειρήσεις φορολογικά κίνητρα με στόχο την πρόσληψη εργαζομένων σε αυτές τις κακοπληρωμένες θέσεις εργασίας. Απώτερος στόχος η πλήρης κατάργηση των κοινωνικών εισφορών των εργαζομένων. Ο Βαλ πρότεινε να μειωθούν όλες οι κοινωνικές εισφορές που πληρώνουν οι επιχειρήσεις για τους εργαζόμενους μεταξύ 100% και 130% του κατώτατου μισθού.

Για να δικαιολογήσει την ελληνικού τύπου επίθεση στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, ο Βαλ δήλωσε: «Είμαι υποχρεωμένος να πω την αλήθεια στο γαλλικό λαό. Οι δημόσιες δαπάνες μας αντιπροσωπεύουν το 57% του εθνικού εισοδήματος. Δεν μπορούμε να ζούμε πέρα από τις δυνατότητές μας». Η δήλωση αυτή βέβαια υποκρύπτει το γεγονός ότι οι γαλλικές τράπεζες έχουν ήδη χρηματοδοτηθεί με 360 δισ. ευρώ-λεφτά των φορολογουμένων-για να σωθούν από την κατάρρευση μετά τη διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση του 2008. Μία κρίση που είναι καλό να θυμόμαστε δεν προέκυψε ως «φυσικό φαινόμενο» αλλά ήταν άμεσο αποτέλεσμα της κυριαρχίας των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, του πάρτι με δανεικά που έκανε η Γουόλ Στριτ και το τραπεζικό σύμπαν γύρω από αυτήν, «επενδύοντας» σε χρηματιστηριακά προϊόντα(παράγωγα) που δεν είχαν καμιά σχέση με την πραγματική οικονομία ή προτρέποντας Αμερικανούς, Γάλλους, Έλληνες και πολλούς άλλους ακόμη, να καταναλώνουν πάνω από τις δυνατότητές τους, δανειζόμενοι, με αποτέλεσμα τη δημόσια ή ιδιωτική υπερχρέωση των περισσότερων σήμερα αναπτυγμένων καπιταλιστικών οικονομιών.

Καμιά άλλωστε καπιταλιστική αναπτυγμένη κοινωνία δεν μπορεί σήμερα να συντηρηθεί χωρίς τη βασική αντίφαση: να υπερχρεώνεται ο κόσμος για να μπορεί να ζει το αμερικανικό ή ευρωπαϊκό όνειρο, πριν αυτό γίνει εφιάλτης...

Εδώ και χρόνια οι αντιφάσεις του συστήματος έχουν διευρύνει τις ανισότητες. Για παράδειγμα το 2010 το ανώτερο 10% της γαλλικής κοινωνίας διέθετε το 62% του εθνικού πλούτου, ενώ το κατώτατο 50% μόλις το 4%. Το ανώτατο 1% μόνο διέθετε το 25% του εθνικού πλούτου. Με πρόσχημα την ανταγωνιστικότητα, τη δυνατότητα μεταφοράς της επιχείρησης σε χώρες με χαμηλότερο εργατικό και φορολογικό κόστος, οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης και της Αμερικής αρνούνται να επιβαρυνθούν έστω και λίγο, φορτώνοντας τα σπασμένα της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων.

Περιθωριοποιείται ο Ολάντ

Πέρα από τα μέτρα σοκ, η Γαλλία, η οποία υποτίθεται θα έπαιζε με τον Ολάντ ένα είδος «αντίπαλου δέους» απέναντι στην μονοκρατορία της Μέρκελ, οδηγείται όλο και περισσότερο στο περιθώριο των ευρωπαϊκών εξελίξεων στις οποίες πρωταγωνιστεί πλέον το Βερολίνο.

Ίσως μάλιστα η αίσθηση «ταπείνωσης» που αισθάνεται ο μέσος Γάλλος, βλέποντας να υποσκελίζεται ο πρωταγωνιστικός ρόλος της Γαλλίας ως εταίρου του γαλλογερμανικού άξονα, να είναι ένας από τους λόγους που τρέφει το φαινόμενο Λεπέν και τον ακροδεξιό ευρωσκεπτικισμό, που ονειρεύεται επιστροφή σε χαμένα μεγαλεία και πιο «καθαρή» Γαλλία.

Ενόψει των ευρωεκλογών καλό είναι να έχουμε υπόψη τα όσα συμβαίνουν ευρύτερα στην Ευρώπη. Η επίθεση του νεοφιλελευθερισμού που ξεκίνησε με τους Ρέιγκαν-Θάτσερ τη δεκαετία του '80 και εξαπλώθηκε με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» τη δεκαετία του '90 και την πλήρη μετάλλαξη της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, εισέρχεται σε μια σκληρότερη ακόμη φάση. Δεν είναι πλέον μόνο ο ευρωπαϊκός νότος, αλλά και οι εργαζόμενοι στον αναπτυγμένο βορρά που δέχονται ολοκληρωτική επίθεση με πρόσχημα την ανταγωνιστικότητα, χωρίς δυστυχώς μέχρι στιγμής ορατό υπολογίσιμο αντίπαλο δέος: μία ριζοσπαστική, μαζική και μαχητική αριστερά που θα συνδεθεί με κοινωνικούς αγώνες και θα βάζει ξανά στο επίκεντρο την ανάγκη εκδημοκρατισμού της οικονομικής παραγωγής, δηλαδή την αντικαπιταλιστική(σοσιαλιστική) οργάνωση της οικονομίας.

Πηγές:

<http://www.economist.com/news/europe/21600155-fran-ois-hollandes-new-prime-minister-manuel-valls-centrist-and-bruiser-he-will-need>

<http://www.theguardian.com/world/2014/apr/08/french-prime-minister-manuel-valls-tax-cuts-reforms>

http://www.wsws.org/en/articles/2014/04/21/fran-a21.html?view=article_mobile

<http://www.reuters.com/article/2012/11/05/us-france-competitiveness-idUSBRE8A415L20121105>

<http://www.reuters.com/article/2012/02/08/germany-jobs-idUSL5E8D738E20120208>

<http://www.telegraph.co.uk/finance/financialcrisis/10242667/Germanys-low-unemployment-rate-hides-real-hardship.html>

Παλαιότερα άρθρα μου για Γαλλία και Ολάντ:

<http://oikonomiallomati.blogspot.gr/2013/01/iv.html?view=magazine>

http://oikonomiallomati.blogspot.gr/2012/05/blog-post_30.html?view=magazine

<http://oikonomiallomati.blogspot.gr/2012/05/blog-post.html?view=magazine>

Πηγή: oikonomiallomati.blogspot.gr